



**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
www.stnicholaschurch.net**



Venind mai înainte de zori cele ce au fost cu Maria și gășind piatra răsturnată de pe mormânt, auzit-au de la înger: Pentru ce-L căutați printre morți, ca pe un om, pe Cel ce este întru lumina cea pururea fiitoare? Vedeți giulgiurile cele de îngropare! Alergați și vestiți lumii că S-a sculat Domnul, omorând moartea, că este Fiul lui Dumnezeu, Cel Ce mântuiește neamul omenesc.

De Te-ai și pogorât în mormânt, Cea ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicând femeilor mironosițe: Bucurați-vă! și Apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cel Ce dai celor căzuți ridicare.

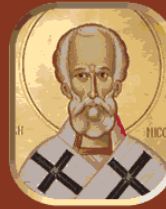


Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea doar prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii **www.stnicholaschurch.net** sau pe pagina de Facebook **Sf Nicholas Romanian Church, NY**

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571



THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK



45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Hristos a Înviat !



Christ is Risen !

Slabanogul de la Vitezda



Iata ca te-ai facut sanatos: de acum sa nu mai gresesti, ca sa nu-ti fie tie ceva mai rau (Ioan 5, 14). Astfel de porunca a dat Domnul slabanogului vindecat de El, precum am auzit astazi in Evanghelie.

Iubiti frati! Aceasta porunca a Domnului are pentru noi o insemnatate dintre cele mai mari. Ea ne vesteste ca suntem supusi bolilor si celorlalte necazuri ale vietii pamantesti pentru pacatele noastre. Si cand Dumnezeu ne izbaveste de boala sau de alt necaz, iar noi incepem sa ducem iar viata pacatoasa, iarasi suntem supusi unor necazuri, mai grele decat pedepsele dintai trimise asupra noastra de Dumnezeu.

Pacatul este pricina tuturor necazurilor omului, atat in timp, cat si in vesnicie. Necazurile alcatuiesc o urmare oarecum fireasca, o insusire oarecum fireasca a pacatului, la fel cum suferintele pricinuite de bolile trupesti alcatuiesc o insusire nedespartita a acestor boli, o lucrare proprie lor. Pacatul, in intelesul larg al cuvantului, cuprinde toti oamenii, pana la unul; unele pacate alcatuiesc jalnica mostenire a unor intregi obsti omenesti; in fine, fiecare om are patimile sale aparte, pacatele sale aparte, ce sunt cu osebire ale lui. Pacatul, in toate aceste felurite chipuri, slujeste drept teme al tuturor necazurilor si nenorocirilor carora le este supusa omenirea indeobste, le sunt supuse obsti intregi, le este supus fiecare om in parte.

Starea de cadere, starea de moarte vesnica, de care este molipsita, lovita, omorata intreaga omenire, este izvorul tuturor celorlalte pacate omenesti, atat obstesti, cat si ale fiecaruia in parte. Firea noastra aruncata in netocmire de otrava pacatului a dobandit

insusirea de a pacatui, a dobandit inclinarea catre pacat, s-a supus silniciei pacatului, nu poate sa nu dea nastere la pacate, nu poate sa se descurce fara el in nici unul din chipurile lucrarii sale. Nici unul dintre oamenii neinnoiti duhovniceste nu poate sa nu pacatuiasca, chiar daca ar voi sa nu pacatuiasca (Romani 7, 14-25).

Trei pedepse sunt randuite de dreapta judecata a lui Dumnezeu intregii omeniri pentru pacatele intregii omeniri. Doua dintre ele au fost savarsite deja, cea de-a treia urmeaza sa fie savarsita. Prima pedeapsa a fost moartea vesnica; acesteia i-a fost supusa intreaga omenire in radacina sa, in protoparinti, pentru neascultarea de Dumnezeu in rai. Cea de-a doua pedeapsa a fost potopul, pentru ca omenirea ingaduise ca in ea trupul sa precumpaneasca asupra duhului, pentru ca ea se coborase la viata si treapta de vrednicie a necuvantatoarelor. Cea din urma pedeapsa trebuie sa fie stricarea si sfarsitul acestei lumi vazute, pentru lepadarea de Rascumparatorul, pentru inclinarea hotaratoare a oamenilor spre impartasirea cu ingerii cazuti.

Nu rareori un fel aparte al pacatului cuprinde intregi obsti omenesti si atrage asupra lor pedeapsa lui Dumnezeu. Astfel, locuitorii Sodomei au fost arsi cu foc pogorat din cer pentru desfatata nelegiuirea a trupului; israilitenii au fost dati nu o data pe mana celor de alt neam pentru caderea in idolatrie; piatra pe piatra n-a ramas in maretul Ierusalim, care era cladit din pietre minunate, si locuitorii lui au pierit de sabia romanilor, din pricina lepadarii Mantuitorului si a uciderii de Dumnezeu. Pacatul e molipsitor: greu este pentru un singur om sa tina piept pacatului de care s-a lasat tarata intreaga obste.

Opilda de pedeapsa pentru pacatul facut de om aparte si pedepsit de dreapta judecata a lui Dumnezeu tot aparte vedem in boala indelungata a slabanogului tamaduit de Domnul. Dupa ce am spus atat cat este neaparata nevoie sa stim si cat putem spune acum despre pacatosenia intregului neam omenesc si despre pacatosenia obstilor omenesti, sa ne intoarcem cu staruinta luarea-aminte asupra pacatoseniei pe care o are fiecare om in parte. Aceasta cercetare este pentru noi de neaparata trebuinta si de nemasurat folos. Ea poate avea o inraurire mantuitoare asupra lucrarii noastre, abatand-o de la calea nelegiuirilor, indreptand-o dupa voia lui Dumnezeu. Luminati fiind de legea lui Dumnezeu, invatam ca Dumnezeu, in nemarginita Lui milostivire, este si Judecator cu desavarsire drept, ca El va rasplati negresit pentru viata pacatoasa cu pedeapsa potrivita. Aceasta incredintare ne indeamna sa

intrebuintam toate stradanile cu putinta pentru a ne slobozi atat de inraurirea propriilor patimi, cat si de cea a obiceiurilor pacatoase ale societatii in care traim, pentru a ne izbavi de pedepsele vremelnice si vesnice ale lui Dumnezeu.

Sfintii Parinti spun cu tarie ca inainte de rascumparare toti oamenii erau stapaniti de pacat, faceau voia pacatului chiar impotriva dorintei lor. Dupa rascumpararea neamului omenesc de catre Dumnezeu-Omul, cei ce au crezut in Hristos si s-au innoit prin Sfantul Botez nu mai sunt siluiti de pacat, ci au libertate: libertatea de a se impotrivi pacatului sau de a urma indemnurilor acestuia. Cei care se supun de bunavoie pacatului isi pierd iar libertatea si cad sub stapanirea silnica a pacatului. Cei care sub calauzirea Cuvantului dumnezeiesc duc lupta cu pacatul, se impotrivesc lui, vor dobandi la vremea convenita deplina biruinta asupra pacatoseniei. Biruinta asupra propriei pacatosenii este, totodata, si biruinta asupra mortii vesnice.

Cel ce a dobandit-o poate cu usurinta sa se departeze de la obstesca aplecare spre pacat. Vedem aceasta la sfintii mucenici: dupa ce au biruit pacatul in ei insisi, s-au impotrivit ratacirii poporului, au dat-o in vileag, nu s-au dat in laturi a pecetlui sfanta lor marturie cu sange. Cel tarat si orbit de pacatul propriu nu poate sa nu fie tarat si de aplecarea obstesca spre pacat: el nu o vede pe aceasta cu limpezime, nu o intelege asa cum trebuie, nu se desface de ea cu lepadare de sine, fiind al ei cu inima. Miezul nevoinei impotriva pacatului, al nevoinei cu care este indatorat sa se nevoiasca fiecare crestin, sta in lupta impotriva pacatului, in ruperea prieteniei cu el, in biruirea lui in sufletul sau, in minte si in inima, cu care trupul nu poate sa nu aiba impreuna-simtire. "Moartea cea vesnica", spune Preacuviosul Macarie cel Mare, "se afla ascunsa inauintrul inimii: prin ea omul e mort, fiind de fapt viu. Cine a trecut intru taina inimii de la moarte la viata, acela va fi viu in veci si nu va mai muri nicicand. Chiar daca trupurile unora ca acestia se si despart pentru o vreme de sufletele lor, ele sunt sfintite si vor invia cu slava. Din aceasta pricina numim "somn" moartea sfintilor".

Sfintii, toti pana la unul (Evr. 12, 8), in ciuda faptului ca au biruit moartea vesnica si au descoperit in sine viata vesnica inca din vremea acestei vieti vremelnice, au fost supusi unor multe si grele neazuri si ispite. De ce? Este firesc ca pacatosii sa atraga asupra lor pedeapsa lui Dumnezeu: dar pentru ce toiagul lui Dumnezeu nu-i ocoleste pe alesii Lui, ci le da lovituri? Aceasta intrebare isi afla,

potrivit Sfintelor Scripturi si Sfintilor Parinti, urmatorul raspuns. Desi pacatosenia a fost biruita in oamenii drepti, desi moartea cea vesnica a fost nimicita in ei prin adastarea Sfantului Duh, nu li s-a dat ramanerea neschimbata in bine pentru tot rastimpul calatoriei pamantesti: nu li s-a luat libertatea de a alege intre bine si rau. A ramane in bine fara putinta de schimbare este o insusire care tine de veacul viitor.

Viata pamanteasca este, pana in ultima ei clipa, o arena a nevointelor de voie si de nevoie. Imi chinui trupul meu si il supun robiei, spune marele Pavel, ca nu cumva, altora propovaduind, insumi sa ma fac netrebnic (I Cor. 9, 27). Apostolul spune aceasta despre un trup sarat si sfintit cu harul dumnezeiesc, trup caruia nu i-a adus nici o vatamare cumplita otrava a naparicii, ale carui vesminte lucrau tamaduii - si un asemenea trup avea nevoie sa fie supus robiei si chinuit pentru ca patimile lui cele omorate sa nu invie si moartea vesnica sa nu prinda viata iarasi! Atata vreme cat crestinul, fie el si vas al Sfantului Duh, calatoreste pe pamant, moartea vesnica poate sa invie in el, pacatosenia ii poate cuprinde iarasi si trupul, si sufletul.

Nevointa proprie insa nu este indestulatoare pentru slujitorii lui Dumnezeu ca sa biruie caderea care se cuibareste in fire, care nazuieste neincetat sa ajunga din noua stapana: ei au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu. Dumnezeu le ajuta cu harul Sau si cu toiagul pedepsei Sale parintesti, potrivit harului fiecaruia. Marelui Pavel i s-a dat - el o marturiseste - imbolditor trupului, ingerul satanei, ca sa il bata peste obraz, ca sa nu se inalte (II Cor. 12, 7) din pricina preinaltei sporiri duhovnicesti, din pricina multimii descoperirilor dumnezeiesti pe care le primise, din pricina multimii darurilor duhovnicesti pe care le avea, din pricina multimii minunilor pe care le facuse. Firea noastra este atat de vatamata de otrava pacatului ca pana si belsugul harului dumnezeiesc din om ii poate sluji omului drept pricina de trufie si pierzanie. Nu cinstiri, nu slava, nu ascultare fara cartire l-au intampinat pe Pavel atunci cand propovadua lumii pe Hristos, dovedind adevarul propovaduirii prin semne: ingerul satanei ii pregatea peste tot curse, impotrivire, defaimare, prigoana, neazuri, moarte. Cunoscand ca toate acestea i se intamplau cu ingaduinta lui Dumnezeu, Pavel striga: Binevoiesc intru neputinte, intru defaimari, in nevoi, in prigoane, intru stramtorari pentru Hristos (II Cor. 12, 10). Pavel gasea ca este neaparata nevoie sa isi chinuie trupul, ca nu cumva, dandu-i frau liber, sa scoata capul patimile

trupesti: ochiul dumnezeiestii Pronii vedea ca e nevoie ca sufletul lui Pavel sa fie aparat de trufie prin necazuri. Chiar firea omeneasca in stare de curatie are ceva trufas, baga de seama Preacuviosul Macarie cel Mare. Iata pricina pentru care robii lui Dumnezeu se supun de bunavoie lipsurilor si necazurilor si, totodata, sunt supusi unor felurite necazuri si ispite cu ingaduinta purtarii de grija dumnezeiesti, care ajuta prin necazuri nevointelor robilor lui Dumnezeu, care pazeste prin necazuri nevointa lor de stricaciunea pacatului.

Calea vietii pamantesti a fost pentru toti sfintii cale foarte ostenicioasa, spinoasa, plina de lipsuri, impesurata de necazuri fara numar. Unii dintre ei, spune Apostolul, au fost omorati... iar altii prin batjocuri si batai au primit ispitire, inca si prin legaturi si prin temnite; au fost ucisi cu pietre, taiati cu ferastraul, ispititi au fost, cu ucidere de sabie au murit; in cojoace au umblat si in piei de capre, lipsiti fiind, necajiti, de rau suparati - ei, de care lumea nu era vrednica -, in pustii ratacind si in munti si in pesteri si in crapaturile pamantului (Evr. 11, 35-38). Sfantul Simeon Metafrast baga de seama in Viata Marelui Mucenic Eustatie: "Nu place lui Dumnezeu ca robii Lui, carora El le-a gatit in ceruri vesnica, neschimbatoare cinste si slava, sa petreaca cinstiti si proslaviti cu cinstire desarta si vremelnica in aceasta lume stricata si nestatornica".

De ce? Fiindca nu este om care sa poata trai pe culmea maririi si bunastarii pamantesti fara a ramane nevatamat. Chiar de ar fi cineva de o seama cu ingerii la curatie, si acela se va clatina. In noi, in sufletele noastre, este sadita de cadere putinta noastra de a ne schimba. Nu putem sa nu ne potrivim cu asezarea duhului nostru imprejurarilor in care ne aflam si situatiei noastre materiale. Lipitu-s-a de pamant sufletul meu! (Ps. 118, 25; cf. Ps. 137, 7) - se marturiseste Prorocul lui Dumnezeu in numele fiecarui om cazut: ma ridica de la pamant, ma rupe de el, ma aduce intru mantuire dreapta Ta, Cuvantul Tau cel atotsfant si Pronia Ta cea atotsfanta, amestecand cu necazuri bunastarea vremelnica si mangaindu-ma totodata cu mangaiere harica, duhovniceasca, ce insufla nazuinta catre cer in inima mea. Fara acest ajutor al lui Dumnezeu, nefericita mea inclinare, careia nu ma pot impotrivi cu propriile mijloace, m-ar fi facut sa ma leg cu mintea si cu inima numai si numai de materie si sa ma amagesc in chip cumplit si pierzator pe mine insumi, uitand de vesnicie, de bunatatile cele gatite mie in ea, sa le pierd fara putinta de intoarcere.

Adevaratii slujitori ai lui Dumnezeu au primit cu supunere fata de Dumnezeu, cu recunostinta, cu slavoslovire a lui Dumnezeu, necazurile a caror venire asupra lor a fost ingaduita de Pronia lui Dumnezeu. Ei au binevoit, cum spune Sfantul Apostol Pavel, intru necazurile lor; le-au gasit folositoare, neaparat trebuincioase pentru ei; au recunoscut ca Dumnezeu pe buna dreptate si in chip binefacator a ingaduit ca necazurile sa vina asupra lor.

Ei au unit nazuinta voii lor cu lucrarea voii lui Dumnezeu: cu adevarat au binevoit intru pedepsele si invaturile de minte trimise lor de Dumnezeu. Dintr-o astfel de asezare a inimii, dintr-un asemenea fel de a gandi priveau sfintii necazurile care se abateau asupra lor. Mangaierea si bucuria duhovniceasca, innoirea sufletului prin simtamintele veacului viitor au fost in ei urmare a asezarii sufletesti insuflate de smerita cugetare. Ce vom spune noi, pacatosii, despre necazurile care ni se intampla? In primul rand, care-i pricina lor incepatoare? Pricina incepatoare a necazurilor omenesti este, cum am vazut, pacatul - si foarte bine face fiecui pacatos atunci cand, atins fiind de necazuri, isi intoarce fara intarziere privirile catre pacatele sale, le recunoaste, le invinovateste, se invinovateste pe sine pentru ele, recunoaste ca necazul este dreapta pedeapsa de la Dumnezeu.

Mai este si o alta pricina a necazurilor: milostivirea lui Dumnezeu fata de omenirea neputincioasa, ingaduind necazurilor sa vina asupra pacatosilor, Dumnezeu le da imbold sa isi vina in fire, sa se opreasca din neinfranata lor pornire, sa isi aminteasca de vesnicie, de legaturile lor cu ea, sa isi aminteasca de Dumnezeu, de indatoririle lor fata de El. Necazurile ingaduite de Dumnezeu asupra pacatosilor slujesc drept semn al faptului ca acesti pacatosi n-au fost inca uitati, nu au fost inca lepadati de Dumnezeu, ca Dumnezeu vede in ei putinta de a se pocai, de a se indrepta si a se mantui. Pacatosi pedepsiti de Dumnezeu, prindeti curaj! Ca pe cine iubeste Domnul, cearta, si bate pe tot fiul pe care il primeste (Evr. 12, 6). Aceasta ne-o vesteste Sfanta Scriptura inteleptindu-ne, mangaindu-ne, intarindu-ne. Primiti pedeapsa, ca nu candva sa Se manie Domnul si sa pieriti din calea cea dreapta (Ps. 2, 12): primiti pedeapsa cu constiinta faptului ca sunteti vrednici de pedeapsa; primiti pedeapsa slavoslovind pentru ea pe Dumnezeu, Cel Drept Judecator si totodata Milostiv in dreapta Sa judecata; primiti pedeapsa cercetand fara patima viata voastra trecuta, marturisindu-va greselile, spalandu-le cu lacrimi de pocainta, indreptandu-va

purtarea. Aceasta are deseori putina nevoie de indreptare pe dinafara, insa foarte multa nevoie de indreptarea tainica: de indreptarea felului de a gandii, a imboldurilor, a planurilor.

V-ati abatut de la calea dreapta prin pacatele voastre: nu o pierdeti de tot prin cartire, prin dezvinovatarea inaintea voastra insiva si inaintea oamenilor, care se impotrivesc constiintei, prin deznadejde, prin hula impotriva lui Dumnezeu. Nu prefaceti mijlocul ajurator care va este dat in vederea intoarcerii voastre pe calea cucerniciei, mijlocul intrebuintat de Domnul insusi, in mijloc de a va arunca de tot in netocnire, in mijloc de pierzanie.

Altminteri, Se va mania pe voi Domnul. El va intoarce fata Sa de la voi ca de la niste straini: nu va va trimite necazuri, ca unor uitati si lepadati (Evr. 12, 8); va va ingadui sa va irositi viata pamanteasca dupa poftetele inimii voastre iubitoare de pacat si va porunci mortii sa va sece fara veste, ca pe niste neghine ce s-au facut de sloboda lor voie si alegere hrana pentru focul gheenei.

Cei care rabda in chipul cuvenit ispitele, a caror venire asupra lor este ingaduita de Dumnezeu, se apropie de Dumnezeu, dobandesc indraznire catre El, devin ai Lui, precum da marturie Apostolul: De veti suferi certarea, ca unor fii Se va afla voua Dumnezeu (Evr. 12, 7). Dumnezeu umple de bunatati duhovnicesti pe cel ce rabda necazul intru smerenia duhului, ia aminte la rugaciunea lui umilita, adeseori abate biciul si toiagul pedepsei, daca acesta nu e de trebuinta pentru o mai mare sporire duhovniceasca. Asa s-a intamplat cu slabanogul tamaduit, care de treizeci si opt de ani zacea in pridvorul lui Solomon in mijlocul unei multimi de alti bolnavi, care asteptau, asemeni slabanogului, vindecatoarea tulburare a apei de catre mana ingerului. La ce patimire erau siliti de catre boala si saracie! Este lucru invederat: cei loviti de boala nu aveau alte mijloace de a se vindeca si, ca atare, se hotarasera sa astepte vreme indelungata minunea care se savarsea o data in an, dand vindecare adevarata si deplina de orice boala, insa unui singur bolnav. Boala slabanogului a fost o pedeapsa pentru pacate, precum se vede limpede din povata data de catre Domnul celui tamaduit: Iata ca te-ai facut sanatos: de acum sa nu mai gresesti, ca sa nu-ti fie tie ceva mai rau. Domnul, Care i-a dat porunca slabanogului vindecat sa nu mai cada iarasi in pacatele pentru care fusese pedepsit cu boala, i-a dat aceeasi porunca si pacatoasei careia ii iertase pacatele. Mergi, i-a grait Mantuitorul lumii celei osandite de "dreptii" pamantesti sa fie batuta cu pietre, si de acum sa nu mai pacatuiesti (Ioan 8, 11). Vindecarea sufletului

si vindecarea trupului sunt date de Milostivul Dumnezeu cu o conditie, care este intotdeauna aceeasi.

Pacatul femeii era pacat de moarte; este limpede ca si pacatul slabanogului intra intre pacatele de moarte. Tocmai aceste pacate atrag in cea mai mare masura pedeapsa lui Dumnezeu! Cel cufundat si impotmolit in adancul pacatelor de moarte are nevoie de un deosebit ajutor al lui Dumnezeu - si acest ajutor se arata in chip vadit prin pedeapsa, in chip tainic prin chemarea la pocainta. Omul este chemat la pocainta fie prin boala trimisa asupra lui, precum s-a intamplat cu slabanogul, fie prin prigoana pe care Dumnezeu a ingaduit oamenilor sa o dezlantuie asupra lui, precum s-a intamplat cu David, fie in vreun alt fel. Sub orice chip s-ar arata pedeapsa lui Dumnezeu, trebuie s-o primim cu smerenie si sa tindem fara intarziere spre implinirea acelui scop dumnezeiesc cu care e trimisa ea: sa ne grabim a folosi doctoria pocaintei, punand in sufletul nostru legamantul infranarii de la acel pacat pentru care ne pedepseste mana Domnului. El ne este aratat fara gres de constiinta noastra. Iertarea pacatului si izbavirea de necazul prin care suntem pedepsiti pentru pacat ne sunt daruite de Dumnezeu doar cu conditia parasirii pacatului, care este pierzator pentru noi si urat inaintea lui Dumnezeu.

Intoarcerea catre pacatul ce a atras asupra noastra mania lui Dumnezeu, apoi a fost tamaduit si iertat de Dumnezeu, slujeste drept pricina a celor mai mari nenorociri - a unor nenorociri cu precadere vesnice, de dincolo de mormant. Treizeci si opt de ani s-a chinuit slabanogul, bolind, pentru pacatul sau. O pedeapsa insemnata - insa Domnul vesteste o pedeapsa si mai mare pentru intoarcerea la pacat. Ce pedeapsa este mai grea decat o boala care il tine pe cel bolnav tintuit la pat, impresurat de toate lipsurile, intreaga lui viata? Nimic altceva decat chinul vesnic in iad, care-i asteapta pe toti pacatosii care nu se indreapta si nu se pocaiesc. Amin.

Sfantul Ignatie Brinacianinou



Potirul Nesecat - icoana celor cu patima alcoolului

Potirul Nesecat este o icoana cu Maica Domnului. De ce este speciala aceasta icoana? Pentru ca este vazuta drept grabnic ajutatoare a celor tinuti de patima alcoolului. Toate icoanele cu Maica Domnului sunt mijlocitoare de mari daruri si bucurii, insa aceasta reprezentare este una unica. Icoana se afla in Biserica Acoperamantul Maicii Domnului, din Manastirea Serpuhov, Vasotk, manastire de calugari. Aici, zi si noapte ard candelile si se inalta rugaciuni pentru alinarea si mantuirea celor tinuti de patima alcoolului, dar nu numai.

Potirul Nesecat - icoana celor cu patima alcoolului

Icoana Potirul Nesecat a fost desoperita in Rusia, in anul 1878. Cum s-a petrecut minunea: un soldat in rezerva din Tula obisnuia sa-si dea toata pensia pe alcool, distrugandu-si astfel sanatatea si mantuirea. Desi a ajuns sa nu mai poata merge, el continua sa bea.

Intr-o noapte, un batran schimonah (sfant sau inger) i-a aparut in vis sfatuindu-l sa mearga la Manastirea Maicii Domnului din Serpuhov. Cuviosul i-a spus: "Mergi in orasul Serpuhov, la Manastirea Maicii Domnului. Acolo este o icoana a Maicii Domnului Potirul Nesecat, roaga-l pe parintele sa slujeasca inaintea ei o rugaciune si vei fi sanatos cu trupul si cu sufletul."

Pentru ca nu avea nici un ban si nici nu putea sa mearga, omul nu a luat in seama visul. Dar sfantul i-a aparut si a doua si a treia oara, indemnandu-l mai aspru sa mearga la manastirea de care i-a spus. Atunci, tarandu-se in patru labe, omul a ajuns pana in satul invecinat si s-a oprit la casa unei femei batrane care i-a intarit picioarele, pentru a putea merge, si barbatul a inceput sa se simta mai bine. In ziua urmatoare el a pornit din nou la drum, la inceput cu doua carje, apoi cu una, pana ce a ajuns la manastire. Acolo el le-a povestit calugarilor visul sau, dar nici unul din ei nu parea sa stie de existenta vreunei astfel de icoane. In cele din urma, unul dintre ei si-a amintit de o icoana in care era pictat un potir. "Oare nu-i icoana care se afla in trecerea din catedrala la vesmintarie?" Pe spatele ei scria "Potirul Nesecat". In batranul evlavios care i s-a aratat l-a recunoscut pe staretul Varlaam, ziditorul acestei manastiri. Chipul nou aflat a fost

asezat in biserica si inaintea lui s-a savarsit rugaciunea. Nu numai ca i s-au vindecat picioarele, ci l-a parasit si atractia de neinvins pentru paharul cu vin. Dupa ce i s-a facut molitfa (rugaciunea) taranul s-a intors acasa complet sanatos si vindecat deplin de patima alcoolului. Minunea cu sfantul purtator de grija si cu minunea din fata icoanei s-au raspandit cu repeziciune si multi suferinzi de patima betiei, impreuna cu familiile lor, veneau sa se roage in fata icoanei Potirul Nesecat. Multi dintre ei se reintorceau sa aduca multumiri Maicii Domnului pentru vindecare si pentru ca a raspuns la rugaciunile lor.

In fiecare duminica, la Manastirea Serpuhov Vyotsk, se citeste molitfa (rugaciunea) si Acatistul Potirul Nesecat, in fata icoanei, pentru cei suferinzi de patima betiei. In manastirea unde se afla icoana zilnic se savarsesc slujbe de sfintirea apei si se inalta rugaciuni pentru toti cei ce patimesc, cerand ajutor de la Imparateasa Cerului, inaintea Sfintei sale icoane.

Nenumarati pelerini vin la sfanta manastire, cerand vindecare pentru soti, frati, surori si tot sufletul ce sufera de patimi trupesti si sufletesti. Cea mai solemnă slujba inaintea icoanei Maicii Domnului se savarseste in ziua de 18 mai, ziua hramului icoanei.

Teodor Danalache

Rugaciune la icoana Potirul Nesecat

O, Prea milostiva Stapană! Pentru a dobandi apararea Ta cadem acum la Tine. Cauta spre rugaciunile noastre, auzi-ne cu milostivire pre noi: sotiiile, copiii, maicile celor impatimiti de boala cea grea a betiei, fratii si surorile noastre, care din aceasta pricina sunt cazuti de la Maica noastra, Biserica lui Hristos, si deci de la mantuire, si ii tamaduieste pe acestia ce patimesc.

O, milostiva Maica a lui Dumnezeu, atinge-Te de inimile lor si scoate-i degraba din caderile in pacate, adu-i la infranarea cea mantuitoare. Roaga-L pe Fiul tau, Hristos Dumnezeu nostru, sa ne ierte greselile, sa nu isi intoarca milostivirea de la zidirea Sa si sa ne intareasca in trezvie si intelepciune. Primeste, Preasfanta Nascatoare de Dumnezeu, rugaciunile maicilor ce varsa paraie de lacrimi pentru copiii lor, ale sotiiilor ce plang pentru sotii lor, ale copiilor, orfanilor si neputinciosilor parinti si ale noastre, ale tuturor celor ce cadem la icoana Ta, pentru ca sa ajunga, prin rugaciunile Tale, acest strigat al nostru la Tronul Celui Preainalt. Acopera-ne si ne pazeste ca sa nu fim robiti de cel viclean si de toate cursele vrasmasilor; ajuta-ne in ceasul cel cumplit al mortii, ca, prin rugaciunile Tale, sa trecem vamilile vazduhului. Izbaveste-ne de osanda cea vesnica si mijloceste ca milostivirea lui Dumnezeu sa ne acopere acum si pururea si in vecii cei nesfarsiti. Amin!